కన్నీటి బొరల్లో గుండె పిలుపులు

డి. సరోజిని

"నన్ను సెమించండి, బాబయ్యా! నాను ఏ పాపం ఎరుగనండి. తిరుపతి వెంకన్నదొర తోడండి. బెజవాడ కనక దురగమ్మ సత్తె పెమానమండి..." తల బాదుకొంటూ వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్నాడు పసువులకాపరి ఈరడు.

మోకాళ్లమీద తల ఆనించి నింగికేసి చూపులు సారించి వస్తున్న దుఃఖాన్ని మింగుతూ "రాముడూ! ఎంత పని

చేశావురా? ఈ వయసులో నన్నెందుకురా క్షోభ పెడతావు" అని అంగవస్త్రంతో కళ్ళు ఒత్తుకున్నారు దామందు జగన్నాధం గారు.

అటు పనులకాపరి ఈరణ్ని, ఇటు తన భర్త జగన్నాధంగారిని చూస్తూ నిర్వికారంగా నిలబడింది సావిత్రమ్మ.

"అమ్మగారండి! నా నే పాపం ఎరుగనండి— మందతో కలిసి మేత్తూంటే ఎర్ర కాలువలో తానం సేద్దారని ఎళ్ళానండి. తిరిగొచ్చి సూత్తినికందా రావుడు లేడుండి. ఆ మూలకు, ఈ మూలకు దౌడు తీసి ఎతికానండి— రావుడు కనిపించలేదండి. అంతేనండి." బాధని, భయాన్ని చూపుల్లో నింపుకొని చెప్పుకొన్నాడు ఈరడు.

"వెర్రిగాని, ఈరా! రావుడు నన్ను విడిచి పోతుందంటావురా! ఏదో కోపంతో ఓ దెబ్బేసి ఉంటావు. ఉక్రోషం వచ్చింది కదరా! ఎటో పోయి ఉంటుంది. రాత్రి అదే వస్తుంది" అంటూ లేచారు జగన్నాధంగారు.

ఆయన [illegible] కడుపు తరుక్కుపోతూంటే [illegible] భార్య సావిత్రమ్మ ఆయన్ని [illegible].

"దూడ కోసం ఇంత బాధ [illegible] ఏమిటి? అయినా అదే వస్తుంది. ఎన్ని సార్లు తప్పిపోయినా, ఓ అరగంట ఇటూ, అటూగా గంటలు [illegible]ంచుకుంటూ లక్ష్మిలాగ వచ్చేది. రండి భోజనం చేద్దురు గాని." సావిత్రమ్మ [illegible] జగన్నాధంగారు నిర్వికారంగా [illegible] "[illegible] కోసం మన మెందుకురే బాధ [illegible]" అంటూ తనలో [illegible].

"ఈరడూ! ఇంట్లో పనులు నేను చూసుకుంటాగాని, నాలుగు [illegible] ఎవరినేనా వెంట పెట్టుకొని రావుణ్ణి వెతికిరా" అంది సావిత్రమ్మ.

"ఏరేనండమ్మగారూ" అని [illegible] పడిచాడు ఈరడు.

వెడుతూన్న ఈరడు జగన్నాధంగారికి యమకింకరుడిలా [illegible]

"ఈరా!" అని అరిచారు.

ఆయన పిలుపుకు దిక్కులు ప్రతిధ్వనించాయి. ఈరడు ఆగిపోయాడు.

సావిత్రమ్మ నిశ్చేష్టురాలయింది.

"దొరా!" ఈరడు దగ్గరగా వచ్చి చేతులు కట్టుకొని నిలబడ్డాడు.

"లక్ష్మణుడు ఏమైనా తిన్నాడా!" జగన్నాధంగారు ప్రశ్నించారు.

"లేదు, దొరా! గడ్డిపరక ముట్టనంటాది. తెలికపిండి తాకనంటాది. ఏటో, దొరా! రావుడు రాలేదని కుమిలిపోతూ, కన్నీరెడుతూండాది."

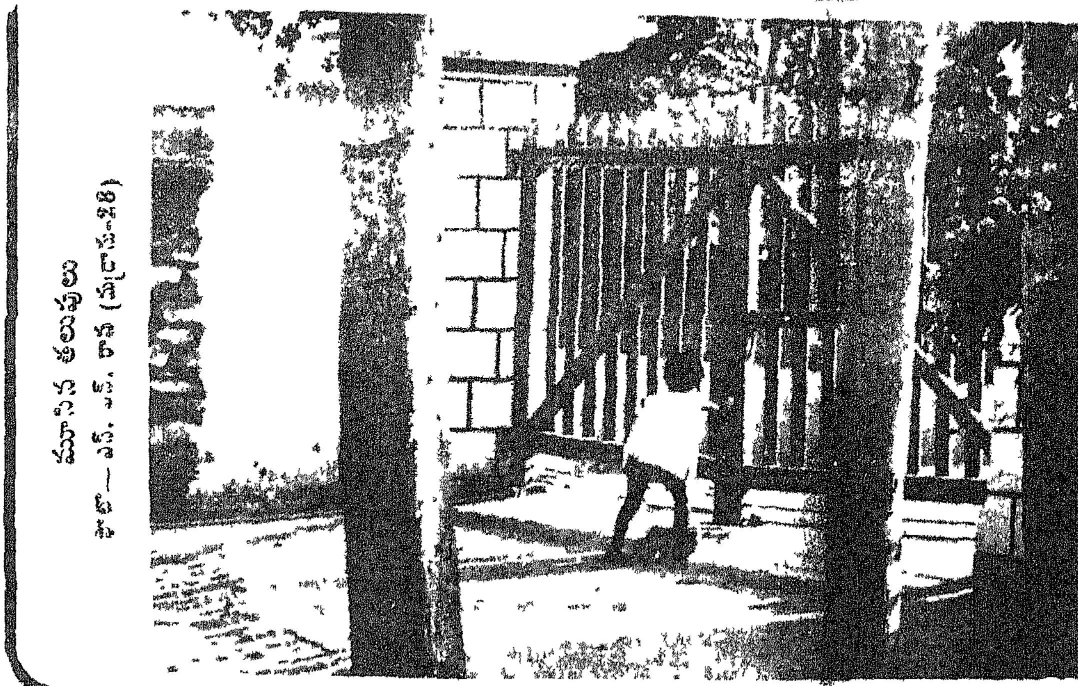

"అప్పుడా దానికీ మమత ఉందిరా! మనసు ఉందిరా! ఎందుకు లింటుంది, ఎందుకు . ." బాధగా ఓ శ్వాస వదిలి, "[illegible] మానేం" అన్నారు జగన్నాధం గారు.

ఈరడు వెళ్ళిపోయాడు

జగన్నాధంగారు తిన్నగా దూడల శాలలోకి వెళ్ళారు. యజమానిని చూసిన [illegible] దేని [illegible]. ఏదో చెప్పాలని తాపత్రయం. రావుడు ఎందుకురాలేదని చూస్తూ మూగగా ఏదో చెప్తున్నాడు లక్ష్మణుడు.

దగ్గరగా వెళ్ళారు జగన్నాధంగారు. ముఖాన్ని చేత్తో దువ్వాలని చెయ్యి వేశారు. కంటినుంచి కారుతూన్న నీటి ధారలు చేతికి తగిలాయి.

"లక్ష్మణా, ఏడుస్తున్నావా?" [illegible] [illegible] మొహం పెట్టి [illegible] [illegible].

"[illegible] ఏం చేస్తావురా! నువ్వు తింటేం ఎవరికి తినకపోతే ఎవరికి? చెప్పు. నా రావుడు నన్ను విడిపించి వెళ్ళిపోయాడు. నువ్వు నన్ను బాధ పెడతావా? నా మాట విను! తెలకపిండి తిను; కొంచెం నీళ్ళు తాగరా" అంటూ తెలకపిండిని నోటికి అందించారు.

మూతితో తోసేసింది లక్ష్మన్న.

"అప్పుడా! నీ స్నేహితుడి కోసం నువ్వు దుఃఖిస్తున్నావు. నిరాహారదీక్ష పట్టావు. కాని నేనో. . ." అక్కడే లక్ష్మన్నని చేత్తో దువ్వుతూ కూర్చున్నారు. ఆయనను వెతుక్కుంటూ వచ్చి సావిత్రమ్మ "మనుష్యుల కోసం బాధ పడిపట్ల పశువుల కోసం ఏమిటండీ ఇలా... అంది."

"సావిత్రీ! రావుడు జంతువు కాదే! ఆ రూపంలో ఉన్న మన అదృష్టం" అన్నారు.

"రండి! భోజనం వడ్డించాను ఈరడు వెళ్ళాడు కదా! వెతుకుతాడు." చేయి పుచ్చుకుని భర్తను లేవదీసింది [illegible] అనుసరించారు జగన్నాధంగారు చేసేది ఏమీ లేదన్నట్లుగా.

• • •

లక్ష్మన్న గడ్డికాని, నీరుకాని ముట్టడం లేదు.

ఈరడు, ఈరడి మనుష్యులు రావుడి కోసం సంవత్సరంగా తిరిగిన వాళ్ళు తిరిగి [illegible] ఉన్నారు. జగన్నాధంగారు మంచం మీదనుంచి లేవడం లేదు! [illegible] ఆయన స్థితి చాలా విషమంగా ఉంది. మందులు పనిచేయడం మానేశాయి. చాలా రోజులు సరిగా తిండి లేకపోవడంతో ఇప్పుడు బలవంతాన్న తినిపించినా, ఆయనకు ఆహారం అరగడం లేదు.

భర్త పరిస్థితితో సావిత్రమ్మ కళ్ళలో ప్రాణాలు పెట్టుకొని, లేవలేక లేస్తూంది. జగన్నాధంగారు నిద్రలో రావుడి గురించే పలవరింతలు. ఒకనాడు అర్ధరాత్రి అప్పుడు... "కొట్టకండి! అదిదేవుడి లాంటిది, నారావుడు మంచివాడు. లదిఅన్ని ఎద్దుల లాంటిది కాదు. అబ్బో, వారు.

[illegible]ద్దు" అంటూ అరిచి ఆయా [illegible] చేమటలు పట్టి ఎడిపోయారు.

సావిత్రమ్మ వణికిపోయింది. [illegible] [illegible] ఓపిక [illegible] పరిపరి విధాల పోయింది. ఆ [illegible] తలుచుకుంటేనే భయంగా ఉంది.

"ఏమండీ . . ?" అదురుతూన్న గుండెల్ని అరచేత్తో అదిమి పెట్టుకొని భర్త మంచం వద్దకు పరుగెత్తింది.

వెలిగించిన దీపం వెలుతురులో భర్తను చూసింది. కుదిపింది, పలకరించింది. రావుడు అంటే తనకూ ప్రేమ [illegible], దాని కోసం భర్త ఇలా అయిపోతూ ఉంటే భరించలేక పోతూంది.

భర్త గుండెలను చేత్తో రాస్తూ పక్కనే కూర్చుని "పాపం రావుడు, ఎంత పని చేసి పోయింది పోక, ఎన్ని గొడవలు తెచ్చి పెట్టిందో! తనలో తాను నిందించుకుంటూ బాధతో కూర్చుండి పోయింది సావిత్రమ్మ.

"రావుణ్ణే తిడుతున్నావా? కళ్ళు పోతాయి. ఎక్కడికీ పోదే! నా కోసం, లక్ష్మన్న కోసం పరుగెత్తుకొని వస్తాడు! సావిత్రీ! ఒక్కసారి అను 'రావుడు తప్పక వస్తాడని'" భార్య బుగ్గలను చేత్తో రాస్తూ ప్రశ్నించారు జగన్నాధం గారు.

భర్త ఆవేదనను చూస్తూంటే సావిత్రమ్మకి దుఃఖం ఆగలేదు.

"వస్తాడండీ! మన రావుడు వస్తూనే ఉంటాడు. తప్పక రావుడు మన కోసం

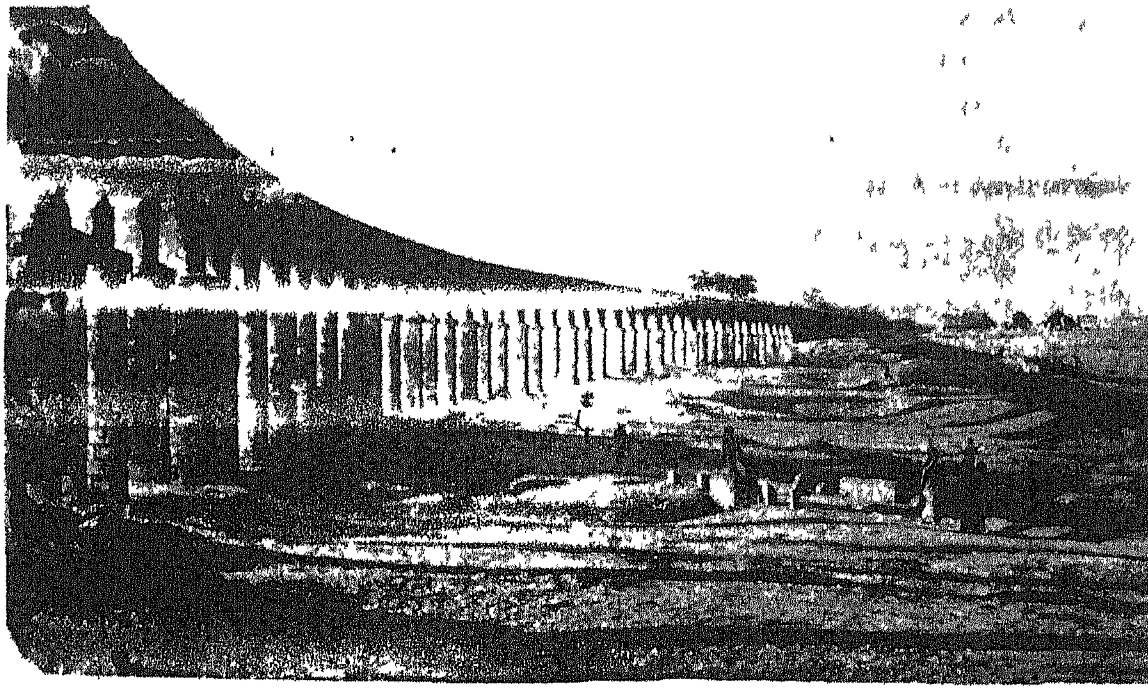

వస్తాడు'' అంది బొంగురు గొంతును సవరించుకొని సావిత్రమ్మ.

''అవును, సావిత్రీ! [illegible] తప్పక వస్తాడు. నా కా నమ్మక ముంది'' అంటూ భార్య కళ్లను తుడిచారు. లోతుకుపోయిన ఆ కళ్లలో ఆవేదన నిండిన నీటిచుక్కలు [illegible]

''సావిత్రీ! నిజంగా నువ్వు భోజనం చేస్తున్నావా? చెప్పు!''

''రావుడు లేని ఇంట్లో ఎవరికి మాత్రం భోజనం [illegible] లక్ష్మి వెళ్లిపోయింది [illegible] లేని ఇళ్లల్లా మారిపోయింది'' అంది సావిత్రమ్మ.

'మరి నన్ను [illegible] బాధలోంచే అడిగారు.

'మీరు బాధతో ఎక్కడ మరీ క్రుంగిపోతారో అని [illegible] వెళ్లాక అన్నం [illegible] సంతోషంగా లేదు. నాకు [illegible] చెప్పండి' [illegible]

భార్యా భర్తల [illegible] వారింది.

రావుడు రాలేదు.

ఈరడు వెతుకుతూనే ఉన్నాడు రావుడి కోసం!

* * *

రావుడు లేని ఆ ఇంట్లో నవ్వుల వినిపించి [illegible]

రావుడు కోసం [illegible] నిరాశనే తిండిగా [illegible] కంటుకు [illegible] పోయిన లక్ష్మన్నను ఆసుపత్రికి చేర్చారు.

రామలక్ష్మణుల గంగడోళ్ల గంటల ధ్వని [illegible] శాల అర్చనలు లేని పాడుపడిన దేవాలయంగా ఉంది.

జగన్నాథంగారిలో [illegible] వైరాగ్యభావం [illegible] లేవలేని జగన్నాథంగారి చూపులు అన్నీ రావుణ్నే వెతుకుతున్నాయి.

ఈరడు మనుషుల చుట్టుపట్ల [illegible] వెతుకుతూనే ఉన్నారు.

ఒక రోజు ఉదయం రామలక్ష్మణులు కుడితి త్రాగే సమయం అది! జగన్నాథంగారు గంగడోళ్ల [illegible] కొనే సమయు మది.

లక్ష్మన్న కళ్లు తేలవేస్తున్నాడని పశు [illegible] జగన్నాథంగారి [illegible]

''ఆవేశపడకండి! దేవుడు దయా [illegible] ప్రేమించే మీకు ఎప్పుడు అన్యాయం చేయడు. నా కెందుకో రావుడు వస్తాడని [illegible] వచ్చింది. రావుడు [illegible] ఆసుపత్రిలో లక్ష్మన్న ఎలా ఉన్నాడో!''

భార్య సహాయంతో జగన్నాథంగారు [illegible] తన ఆఖరి చూపుతో కామందు కోసం, స్నేహితుడు రావుడి కోసం ఎదురు చూస్తూంది లక్ష్మన్న.

జగన్నాథంగారి ఆలోచనలు గతంలోకి వెళ్లాయి.

రావుడు తన ఇంట పుట్టాడు. దానికి తోడుగా వెతికి వెతికి లక్ష్మన్నను తెచ్చుకొన్నాడు.

రామలక్ష్మణులతో బండి కట్టి సవారి వెడుతూంటే ఆ గంటల ఘణఘణలు, ఆ మూపురాల హుందా, ఆ గంగడోళ్ల ఒయ్యారాలు— ఎంతమంది కళ్లు ఆకర్షించేవి! అవి రెండూ ఇంట్లో చేరిన వేళ జగన్నాథంగారి ఇల్లు ధాన్యాలతో కళకళలాడింది. అన్నపూర్ణేశ్వరి నట్టింట నాట్యమాడింది!

''ఏమండీ! మీ కోసం లక్ష్మన్న చూస్తున్నాడండి'' అని సావిత్రమ్మ భుజం పట్టుకొని కుదిపేదాకా ఈ లోకంలోకి రాలేదు జగన్నాథంగారు.

''ఇక లాభం లేదు, జగన్నాథంగారూ! ఈ పశువుల ఆసుపత్రిలో ఎన్నింటికో వైద్యం చేశాం కాని, రోగం దొరకని కేసు ఇదొక్కటే'' అన్నారు డాక్టర్, ఎద్దుని తీసుకొని వెళ్లిపోవచ్చన్న ధోరణిలో!

కన్నీరు అలాగే కారుతూంది లక్ష్మన్న మూపుల్లో!

''లక్ష్మన్నా!'అనికావలించుకుని-'నన్ను ద్రోహం చేసి, నన్ను వదిలి నువ్వూ వెళ్లిపోతావా? వద్దురా! నన్ను వదిలి వెళ్లొద్దు. రావుడు తప్పకుండా వస్తాడు. నేను వెతికి తీసుకుని వస్తాను.'' ముఖం మీద ముఖం పెట్టి అన్నారు. జగన్నాథంగారు.

ఎద్దుతో మనిషి ఇలా చెప్పుకొని దుఃఖిస్తూంటే డాక్టర్‌కే గుండె నీరయింది.

సావిత్రమ్మకి దుఃఖం ఆగలేదు.

కామందు ఒడిలో తనువు చాలిస్తున్నా నన్న సంతృప్తికి సూచనో, ఏమో తల ఆడిస్తూ, తోక ఆడిస్తూ బలవంతంగా నాలుకతో కామందుని నాకుతూంది లక్ష్మన్న.

అలా లక్ష్మన్న నాలుకతో తన ఒంటిని నాకుతూంటే రావుడు, లక్ష్మన్న చెరో పక్క నిలబడిన గతానుభూతులు కళ్లముందు కనిపించసాగాయి.

చావు బ్రతుకుల మధ్య లక్ష్మన్న కళ్లు రావుణ్నే వెతుకుతున్నాయి. ఇదంతా చావుముందు తెలివిగా డాక్టర్‌గారు భావించి నాలుక చప్పరించి లోపలకు వెళ్లిపోయారు.

''దొరా'!అన్న పిలుపుతట్టినట్లైంది జగన్నాథంగారిని.

ఆత్రతతో లేచారు.

ఈరడు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు! ఆయాసపడుతున్నాడు.

''లక్ష్మన్నకెలాగుంది,దొరా!''చెమటను తుడుచుకుంటూ అడిగాడు.

''రావుడి కోసం ఆగివుందిరా ప్రాణం! ఎక్కడా కనుపించలేదా?''

''రావుడు ఉన్నాడు, దొరా! మన రావుడు సేమంగా ఉన్నాడు, దొరా!'' ఆనందంతో చెప్పాడు ఈరడు.

"నిజంగా రావుడు కనిపించాడురా! నిజంగా నువ్వు చూశావా! మరి తోలుకు రాలేదేం! ఒరేయ్, ఈరిగా, నన్ను, లక్ష్మన్నను మోసగిస్తున్నావా!" బాధగా ప్రశ్నించారు జగన్నాథంగారు.

"పెమాణకంగా రావుడు ఉండాడు, దొరా!" జగన్నాథంగారి కాళ్ళు పట్టుకుని చెప్పాడు ఈరడు.

"రాముడూ! నువ్వు ఉన్నావా! అయితే, ఏదీ? ఎక్కడ? ఒరేయ్, లక్ష్మన్నా! నీ రావుడు ఉన్నాడురా! ఏదీ నా మాట విను. మందు తాగరా! డాక్టర్‌గారూ! లక్ష్మన్నకు మందు వెయ్యండి. తాగుతాడు." ఆవేశం, ఆనందంతో ఊగిపోతున్నారు జగన్నాథంగారు.

ఆనందంతో ఉప్పొంగిపోయింది సావిత్రమ్మ.

రావుడు పేరు విన్న లక్ష్మన్న కళ్లను పెద్దవి చేసుకుని నాలుగు మూలలా ఆశతో వెతుకుతున్నాడు.

డాక్టర్‌గారు నోటిలో మందులు పోసినా లోపలకు మింగని లక్ష్మన్న ఇప్పుడు మందు గడగడా తాగేశాడు. కిమ్మనకుండా ఇంజక్షన్ చేయించుకున్నాడు.

"ఈరిగా! రావుడు ఎక్కడున్నాడురా?" భుజాలు పట్టుకొని ఊపుతూ అడిగారు జగన్నాథంగారు.

"మరికంటేనండి— పక్క నున్న మెట్టపాలెంలోనండి— పెద్దకామందు గారింటి కాడండి ఉండాదండి."

"మరి తోలుకు రాకపోయావా?" మధ్యలో సావిత్రమ్మ అడిగింది.

"ఇది మా దొరగారిదండి. తప్పిపోయినాదండి. తోలుకెడతానండి— అన్నానండి. ఈల్లేదు. నేను మంచి పశువుని ఏలు పోసి కొన్నాను— పోరా! నీ లాంటి వాళ్లని శానా సూశానంటూ పొమ్మన్నారండి." జరిగిన సంగతి వివరించాడు ఈరడు.

"లక్ష్మన్నా! రావుణ్ణి తోలుకొస్తారా! ఇంటికి పోయి బుద్ధిగా ఉండు" అని చెప్పి ఈరణ్ణి వెంటపెట్టుకుని మెట్టపాలెం వెళ్లారు జగన్నాథంగారు.

జగన్నాథంగారి మాటలు విన్న మెట్టపాలెం కామందుకు పట్టరాని కోపం వచ్చింది... పట్టుదల పెరిగింది.

"ఇది నాది. ఏనాడో కొన్నాను. ఈ రోజు వచ్చి నాదని బుకాయిస్తా వేమిటయ్యా!" అంటూ కారాలూమిరియాలూ నూరాడు.

"మాదేనండి, బాబయ్యా! దాని గురుతులు నాకు బాగా తెలుసండి!" చేతులు నలువుకుంటూ చెప్పాడు ఈరడు.

"ఏడికావురేరా! గుర్తులు నువ్వు చెప్పాలా! చూసిన ప్రతి వాడూ చెపుతాడు.

దీపం
చిత్రం—వై. ఈశ్వర్ (కాకినాడ-3)

దొంగ నాటకా లాడావంటే మునసబు గారితో చెప్పి మక్కె లిరగేయిస్తా— ఏమిటనుకున్నావో?" హెచ్చరించాడు పాలెం కామందు.

"అంత మాటెందుకు లెండి? మీ లాగా నేనూ కామందునే. దూడపోయిన బాధతో అడిగాడు. దూడమీద వాత పడితేనే ఊరుకోని నేను, నా పనివాడి మీద చెయ్యి పడితే ఊరుకుంటానని అనుకోకండి." జగన్నాథంగారి మాటల్లో నిప్పులు మండాయి.

"అయితే, ఏమిటంటా వయ్యా! నీది అని బుజావుపరుస్తావా— పెద్దల ముందు?" పాలెం కామందు ప్రశ్నించారు.

"ఓ! బుజావు పరుస్తాను." జగన్నాథం గారి సమాధానం.

"నీది కాదని నేను బుజావు పరిస్తే?" ఎదురు ప్రశ్న.

ఇదే సమయంలో మునసబు అటే వస్తూ ఉండడం చూసిన పాలెం కామందు, "రండి, రండి. మీ కోసం కబు రంపా లనుకుంటున్నాను" అంటూ పిలుపు అందించారు.

"ఏమిటి విషయం" అంటూ మునసబు చుట్టను మరోసారి దమ్ము లాగి పడేశారు.

"ఏం లేదు, మునసబుగారూ! నేను రెండేళ్ల నాడు ఎక్కడో సంతలో కొన్న ఎద్దు పిరిదట; తోలుకెళ్లాలట. బుజావు చేస్తారట" విషయం చెప్పారు.

మునసబు జగన్నాథంగారిని ఒక్కసారి పరిశీలనగా చూసి, ఈరణ్ణి పరికించి ఏదో ఆలోచించి, "ఏమంటారు, జగన్నాథం గారూ?" అన్నారు. మునసబుగారు.

"ఆ ఎద్దు మాది దాని జంట ఎద్దు మా ఇంటనే ఉంది. నేను కన్నబిడ్డల్ని చూసుకున్నట్లు పెంచుకున్నాను. మీరు ఏ పరీక్ష పెట్టినా సిద్ధం." నిక్కచ్చిగా చెప్పారు జగన్నాథంగారు.

మాటలు జరుగుతూనే ఉన్నాయి.

జనం మూగుతున్నారు.

పాలెం కామందు, జగన్నాథంగార్ల సవాళ్ళు నలుగురి నోళ్లలో నానుతూ ఉన్నాయి!

"జగన్నాథంగారూ! రెండు ఏళ్ళుగా నేను పెంచుతూ, పోషిస్తున్నా. నే నంటే దానికి మంచి ప్రేమ ఉంది కూడా. మీరు అంటున్నారు కదా! అందరి మధ్య దానిని నిలబెడదాము. మీరు పిలవడమే మీ పిలుపుకు అది మీ వద్దకు వస్తే మీదే. రాదూ— ఏం చెల్లిస్తారు?" పాలెం యజమాని అడిగారు.

"దాని జంట మా వద్ద ఉందన్నాను కదా! దానిని మీకు అప్పగిస్తాను. పైగా ఏం కావాలో అడగండి."

"ఏమక్కరలేదు. ఓడితే జంట దూడను అప్పగించాలి. అంతే!" అంటూ పెరట్లోకి వెళ్లి ఎద్దును తోలుకు వచ్చి జనం ముందు నిలబెట్టారు.

"ఊఁ పిలవండి" అన్నారు మునసబు గారు.

జనం మధ్య రావుడు.

జగన్నాథంగారి హృదయంలో ఆనందారాముడు.

ఈరడి కళ్లలో ఆనందాశ్రువులు.

ఒకే గోల! కోలాహలం.

"రావుడూ!!!" గుండె లోతుల్లోంచి గట్టిగా పిలిచారు జగన్నాథంగారు.

చెవులు రిక్కించింది! కళ్ళు సారించింది! తోకను మెలి వేస్తూంది! ఒక్కసారి అటూ, ఇటూ ఏదో ఆశతో వెతుక్కుంటూంది.

మళ్లీ అదే పిలుపు.

"రావుడూ! నేమరా!"

రావుడు ఒక్క గెంతులో జగన్నాథం గారి వద్దకు పరుగెత్తింది! కామందుని గర్వంగా చూస్తూంది. బందీ నుంచి తప్పించుకున్న వీరసైనికునిలా గర్వంగా చూస్తూంది!

నాలుకతో కామందును నాకుతూంది. చేతులతో రావుణ్ణి రాస్తూ ఆవేదనతో నిండిన గుండెనిండా ఆనందం నింపుకుంటున్నారు జగన్నాథంగారు!

"రావుడూ! రారా! లక్ష్మన్న నీ కోసం ఎదురుచూస్తుంటాడు." జగన్నాథం గారు నడుస్తున్నారు. ఓ పక్క రావుడు, ఓ పక్క ఈరడు!

లక్ష్మన్న లేచి గెంతేస్తున్నాడు! ఏమిటో అని సావిత్రమ్మ వచ్చింది!

రావుడు! !

పక్కనే లక్ష్మన్న! !

రామలక్ష్మణులు ఒకరితో ఒకరు ఏమిటో చెప్పుకుంటున్నారు.

కామందు పెంచుకున్న మమకారానికి అవి కృతజ్ఞతలు.

"రావుడు తిరిగొచ్చాడు, దొరా!" అంటూ తలపాగా తీసి దులుపుకొన్నాడు గర్వంగా ఈరడు! !

*